

WITH THIS HEART

e z z e l a s z í v v e l

*Egy fiú.
Egy utazás.
Egy második esély az élettől.*

*finep
selection*

R . S . G R E Y

R . S . G R E Y

**WITH
THIS
HEART**

e z z e l a s z í v v e l

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Első fejezet

EGY ARÁNYLAG JELENTÉKTELEN VASÁRNAP délután ott álltam egy temetkezési boltban, és a sorba rakott urnák között nézelődtem, mintha csak egy szupermarket polcai között ténferegtem volna. Elég sok választási lehetőség akadt, ami meglepő. Azt hittem, létezik egy szabványméret meg egyféle szín, de nem. Réges-rég termékesítették. A büntudatról pedig nem is beszélve! Hiszen miért is tuszolkodnál bele a szeretteidet egy fekete kerámia csúfságba, amikor személyesebb megoldást is választhatsz? Volt itt minden: terepmintás, szarvasfej alakú urna, csicsás szívek, és az elmaradhatatlan hazafias rétisas alatt ékeskedő amerikai zászló.

Tehát ott ácsorogtam, és a bizzar választékot mustráltam, amikor belépett.

Az ajtóra függesztett apró csengő vidáman harangozott, ami szerintem elég furcsa elem egy temetkezési boltban, de nem fordultam meg. A temetkezési boltok lehangolóak, és nekem egyetlen célom volt: kiválasztani egy urnát, és amilyen gyorsan csak lehet, elhúzni. Léptek zaja visszhangzott mögöttem, majd egyszer csak belépett egy alak a látóterembe, és megállt.

Megdermedtem.

Az összes sor közül muszáj ennek az embernek épp mellettem nézelődnie? Ez eléggé magánjellegű tevékenység, nem? Ismeri még egyáltalán bárki az illemet?

Nem voltam hajlandó elfordítani a tekintetemet az előttem sorakozó urnákról, de ez őt nem tántorította el.

– Én biztosan azt választanám. Semmi sem fejezi ki jobban azt, hogy „ezek itt a szerettem maradványai”, mint a piros-fehér pöttyök – javasolta egy rekedtes hang.

Ez a hang meggyőzött, hogy ráirányítsam a figyelmemet.

Tekintetem balra vándorolt, épp csak annyira, hogy lássam, egy srác áll mellettem, keze a farmere zsebében, rakoncátlan barna haján pedig egy sötétkék baseballsapka ül.

Ferde mosolya arról árulkodott, hogy cukkol engem. Egy temetkezési boltban.

Összehúztam a szememet, és próbáltam felmérni a szándékait, de nem sikerült.

– Mindenképp számításba veszem – motyogtam szárazon, majd elindultam egy másik sor felé. Nem követett azonnal, és arra gondoltam, hogy talán megsértettem a kurta válaszzal.

Végighúztam az ujjbegyemet az egyik polc szegélyén, és hagytam, hogy ráragadjon a por, miközben láttam, hogy az egyik alkalmazott megkerüli a pultot. Eddig észre sem vettem, most viszont már nem tudtam figyelmen kívül hagyni. A férfi egy grizzly medvére hasonlított, egy nagy fekete pacának tűnt. Próbált beleférni az olcsó öltönyébe, ami tíz éve, amikor még tudta, hogy néznek ki a lábujjai, talán még jó volt rá, de mindhiába.

– Üdvözlöm Al Temetkezési Boltjában. Tudok segíteni, hogy megtalálja, amire szüksége van?

Nyilvánvalóan rutinszöveg volt, mégis kissé csalódottan vettem tudomásul a hangjában rejlő unalmat és kifejezéstelenséget. Egyértelműen arra vágyott a legkevésbé, hogy segítsen nekem urnát vásárolni.

Nem volt lehetőségem válaszolni neki.

– Igen. Al, ugye? – szólalt meg mögöttem Rekedtes Hang. Észre sem vettem, hogy ebbe a sorba is követett.

Az alkalmazott összeráncolta vastag szemöldökét.

– Nem, én az unokája vagyok, Fred.

Nem fordultam meg, de éreztem, hogy az idegen közelebb lép hozzám.

– Fred. Milyen nagyszerű név! Azt hiszem, ennek a fiatal hölgynek elkél a segítség. Kissé elveszettnek tűnik.

A fejem hátrapördült, és biztos vagyok benne, hogy a szemem szikrákat szórt. Úgy mondta ki, hogy „fiatal hölgy”, mintha nem csupán egy-két évvel lett volna idősebb nálam.

– Mi a franc! Nem vagyok elveszett! – vitatkoztam villámló tekintettel.

Bárgyú mosolya meg se rezzent. Ki a fene ez a srác?

Tekintetem a fekete pólójára vándorolt, amelyen ez állt: „Ne iskolázz, egyél drogokat, járj zöldségekben!” Majd visszapillantottam az árnyékba borult szemére. Alig tudtam megállapítani a színét, mivel a sapka eltakarta, de minden más ott volt előttem: az éles arccsontok, az egyenes orr, az érzéki ajkak, a hosszú szempillák és az erős szemöldök. Ha nem egy temetkezési boltban lettünk volna, és nem járt volna a zaklatás határmezsgyéjén, lehet, hogy elgondolkoztam volna azon, vajon eladta-e a lelkét azért, hogy így nézzen ki.

– Hölgyem? – szólalt meg Fred, emlékeztetve a tennivalónkra.

– Igen, igazából egy egyszerű, fekete urnát szeretnék. Lehet itt olyat kapni? – Azzal az üzlet teljes kínálata felé mutattam. – Mintha csak akkor vehetnék feketét, ha kérek rá csillámport is, de ennyi...

Fred leplezetlenül a szemét forgatta, majd sarkon fordult, és elindult a pult mellett lévő ajtó felé.

– Megnézem hátul. – Úgy mordult fel, mintha azt kértem volna, hozza le a csillagokat az égről.

Egy pillanatig követtem őt a szememmel, majd felpillantottam a pult fölött lógó táblára, amelyen ez állt: „Áraink *halálosan* versenyképesek.”

Ízléses.

– Akkor hát... – szólalt meg Rekedtes Hang, és előre-hátra hintáztott a sarkán, miközben hunyorogva nézett rám.

– Ne haragudj, azért vagy itt, hogy urnát vegyél, vagy...? – kérdeztem, és körbekémleltem, hátha rájövök furcsa, jöllehet érdekes viselkedésének okára.

– Nem – felelte egyszerűen.

– Nem?

Ártatlanul megvonta a vállát.

– Szeretek bejönni, és megnézni a legújabb modelleket. Sosem tudhatod, mikor lesz rá szükséged.

Leesett az állam.

– Komolyan beszélsz?

Megvillantott egy szexi mosolyt. Basszus.

– Nem. Épp jégkását akartam venni az utca másik felén, és látam, hogy bejössz, úgyhogy hirtelen felindulásból követtelek.

Zavartan hunyorogtam. Nyilván. Túl szexi ahhoz, hogy normális legyen.

– Ezek szerint zaklató vagy? – kérdeztem szigorú tekintettel.

Elvigyorodott, azzal a fajta mosollyal, amitől úgy remeg az ember térde, mint a kocsonya.

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy a jelenléted gravitációs mezője ejtett rabul.

Jaj, menj már! Hazudnék, ha azt állítanám, a válasza nem ért meglepetésként. Gyorsan össze kellett szednem magam, hogy a feladatomra koncentráljak.

– Oké. Ööö, hát sikeresen felbosszantottál, úgyhogy most már mehetsz a dolgodra. – Nyers voltam, de úgy éreztem, az egész viselkedése fenyegetést jelent a sziklaszilárd terveimre nézve.

Ott álltunk, rabul ejtve ebben a kínos pillanatban, és egyikünk sem tudott pontot tenni a végére. A legtöbb ember, akivel életem során találkoztam, megmaradt a felszínen és megelégedett a céltalan bájcsevegéssel. Például, ahogy a legtöbb ember válasza arra a kérdésre, hogy: „Hogy vagy?”, mindig az, hogy „jól”. Ez a srác azonban a tökéletes ellentétük volt. Kíváncsinak, makacsnak és kitartónak tűnt, pedig egyáltalán nem is ismertem.

– Mire kell az urna? – kérdezte pimasz kíváncsisággal.

Tessék?

– Tessék? Mégis ki kérdez ilyesmit? Te mindig kimondod, amit gondolsz? – Éreztem, hogy a szemöldökeim ítélkező ráncba szaladnak a homlokomon.

Lassan bólintott egyet, és bár éreztem, hogy nem akarja ejteni a témát, meghátrált.

– Igazad van. Sajnálom.

– A kutyámnak lesz. – Keresztbe tettem a karjaimat, és kissé hetykén az ajtó felé intettem a fejemmel. Gyerünk, mehetsz.

Megnyalta az ajkát, próbálta leplezni a vigyorát. Nem kellett volna inkább rosszul éreznie magát amiatt, hogy előhozta a halott kutyámat? Jó, a kamu halott kutyámat, de ő ezt nem tudta.

– Ó, nagyon sajnálom! Mi volt a neve?

Részvételtjes volt a hangja, de úgy nézett rám hunyorogva, mintha nem igazán hinne nekem. Mintha átlátna rajtam.

– Sparky – feleltem, és sorsomat megpecsételve hozzátettem –, és valódi. – Ne kérdezzétek, miért éreztem úgy, hogy igazolnom kell neki a hazugságomat, illetve hogy miért csengett úgy a hangom, mint egy négyévesé, amikor megszólaltam.

Elgondolkodva bólintott.

– Hol fogod tartani a hamvait?

Hazudhattam volna, de valami megállított; azon kaptam magam, hogy elárulom egy idegennek, milyen titkos kalandot terveztem az elmúlt egy hónap során.

– Egy road tripen fogom szétszórni a hamvait – feleltem halkán, vállvonogatva.

Azon nyomban mosoly terült szét az arcán. Nem tudtam levenni róla a tekintetemet.

– Megspórolom neked a kérdést. Hát persze hogy veled megyek!

Teljesen összezavarodva meredtem rá. Ez a srác az agyam összes beidegződését összekuszálta, és én némán bámultam rá. Ő volt a legarrogánsabb ember, akivel valaha találkoztam, de a poénjaiban mégis volt valami rejtett jelentés. Szerintem tényleg el akart jönni velem arra a road tripre, még akkor is, ha egyáltalán nem ismert.

Éppen, amikor az ajkam válasza nyílt, Fred visszajött a raktárból. Csendben maradtam, és egy utolsó pillantást vettem az idegenre, mielőtt Fred felé fordultam volna.

Vaskos kezében egy fekete urnát cipelt. Bingó!

– Ez az egyetlen feketénk, de kicsit le van koccanva a sarka – motyogta.

– Megvehetem kedvezményes áron? – kérdeztem. Nem kell tökéletesnek lennie a tervemhez.

– A magáé – vont a vállát, és átnyújtotta nekem.

– Ó, oké, köszönöm. A kutyámnak lesz – mondtam, és hagytam, hogy a többször kimondott hazugság gyökeret eressen.

– Oké – felelte fapofával. – Még valamit?

Szexi kölni illata csapta meg az orrom, ami figyelmemet ismét Rekedtes Hang felé fordította.

– Szerintem ez a srác egy nyitott koporsót keres – jegyeztem meg magam mögé mutatva.

Mélyről jövő nevetése követett, miközben a kijárat felé menekültem. Lenyomtam a vékony fémkilincset, és odakint Texas bosszúval fogadott. Ó, július, miért kell ilyen kegyetlennek lenned?

– Hé, várj!

A nyakamon az összes szőrszál az ég felé meredt. Próbáltam felmérni a helyzetet, amilyen gyorsan csak tudtam: egy szombati nap közepén jártunk, Dallas egyik külvárosában. Emberek lézengtek a járdán. Autók húztak el mellettem, még inkább felforrósítva az amúgy is lángoló aszfaltot. Ez a srác nem árthat nekem fényes nappal. Bár ha mégis megtenné, bizonyára benne lennénk az ötórás hírekben. *Élni tudni kell!*

Gondoltam egyet, és úgy döntöttem, néhány percet még igazán rászánhatok.

– Hogy hívnak? – kérdezte abban a pillanatban, amikor a baleriacipőmben megpördültem, hogy szembenézzek vele.

A szeme világos mogyorószínű volt némi örvénylő zöld őrülettel. Most már tökéletesen láttam a napfényben.

– Abby.

Úgy mosolygott, mintha épp közöltem volna vele, hogy nyert a lottón, és éreztem, hogy válaszképpen a szám sarka ösztönösen felfelé görbül.

– Abby – ismételte. Jobban hangzott az ő szájából, mint az enyémből valaha.

– Aha. – Doboltam a lábammal a földön.

– Én Beck vagyok – mondta, és a szívére szorította a kezét. Igazán megnyerőnek tűnt, habár még nem döntöttem el, mit gondoljak róla.

– Mint az együttes? – kérdeztem rásandítva, és kezemet a szememhez tartottam, hogy eltakarjam a napot.

– Konkrétan.

Nem bírtam megállni, erre már elmosolyodtam. Ilyen állhatatosan különös vonzerőnek nehéz ellenállni.

– El akarlak kísélni – jelentette ki ismét olyan magabiztossággal, hogy azon tűnődtem, visszautasították-e már valaha.

Félrebillentettem a fejem, és megsóváltam.

– Az én road tripem nem fogad új utasokat, de biztos vagyok benne, hogy számos másik road trip kezdődik a világon ugyanabban az időpontban, amikor az enyém is indul.

Azt hitte, viccelek. Elmosolyodott a megjegyzésemem, de a szemében több látszott. Tekintete rám szegeződött, szeme sarka ráncba gyűrődött, ahogy az elutasításomat emésztgette.

– Ez biztos – kezdte –, de valami azt súgja, hogy a tiéd az, amelyikről nem szeretnék lemaradni.

Az égre emeltem a tekintetemet, majd hátráléptem egyet, mint később rájöttem, ez volt a testem utolsó kísérlete arra, hogy távolságot tartson egy olyan embertől, mint Beck.

– Mennyi időre mész? – érdeklődött. Lehet, hogy gond van a rövid távú memóriájával. Vagy ez, vagy nagyon jó volt gyerekként a sportokban. Még egyszer sem verték péppé.

– Két hétre... de nem tudom, miért kérdezed, mivel sosem utaznék el egy idegennel, hacsak nem az lenne minden vágyam, hogy csatlakozzak egy szektához, és Kool-Aidet¹ igyak.

Úgy gondolta, a hablatyolásom elég vicces ahhoz, hogy ismét vi-gyorogni kezdjen.

– Nem ivott mindegyikük a Kool-Aidból – világosított fel. – Né-hányan aludtak vagy süketek voltak, és nem hallották a hívást. Különben is, az Flavor Aid volt.

Tátva maradt a szám. Majd hunyorogva szemügyre vettem.

– Te vagy a legfurcsább ember, akivel valaha találkoztam.

Nem vitatkozott az állítással. Benyúlt a farzsebébe, és kivett egy ütött-kopott névjegykártyára hasonlító valamit meg egy tolat. Gyors mozdulattal megfordította a kártyát, és gyorsan ráírt valamit.

– Szólj, ha meggondolnád magad a plusz utast illetően. – Még egyszer utoljára rám mosolygott, és odaadta a kártyát. Elvettem, ha-bár tudtam, nem fogom megváltoztatni a terveimet.

Azt se mondta, hogy viszlát. Sarkon fordult, és úgy futott keresztül az utcán, mintha az előző harminc perc meg sem történt volna. Ott álltam ledermedve, épp elég sokáig ahhoz, hogy lássam, amint

¹ Utalás Jim Jones szektavezérre, aki a hetvenes években csaknem ezer szektatagot mérgezett meg egy guyanai városban a narancsos üdítőbe tett ciánnal.

belép a benzinkút boltjába. Amikor egy perccel később felbukkant, kék színű jégkása volt a kezében, zöldesbarna szemét pedig klasszikus Ray-Ban napszemüveg takarta. *Talán mégsem kamuzott a jégkásával kapcsolatban.*

Tekintetét rám emelte, és amikor hunyorítottam, láttam a széles vigyorát a külvárosi út aszfaltjának túloldalán. Nincs az a távolság, ami elrejtette volna tőlem a vonzerejét. Odabaktatott egy régi kék Ford furgonhoz, bepattant, és elhúzott, anélkül, hogy még egyszer odanézett volna.

Második fejezet

– **H**OL TARTOD A FŰSZEREKET? – kérdezte anyukám.
– Milyen fűszereket? – érdeklődtem, és tekintetem végigvándorolt a konyhaszekrényen.

– Mint például a rozmaring vagy a kakukkfű... ilyesmik.

– Van só és bors.

Anyám szorosra zárt ajkú mosolya nem rejtette el az aggodalmát. Mintha az, hogy nincsenek fűszereim, azt jelentené, hogy képtelen vagyok ellátni magam az élet többi területén. Vajon szokott azon gondolkodni, hogy meg tudom-e mosni egyedül a fogam?

– Valamikor a héten megint elmegyünk vásárolni, és beszerezzük a legfontosabbakat – jegyezte meg bólogatva. Azért bólogatott, mert nem számított neki a válaszom. Állítást fogalmazott meg, és aztán saját magának bólogatott egyetértésképpen.

Csikorgatni kezdtem a fogamat, azon tűnődve, hogy vajon a kalciumdarabkák le tudnak-e pattanni, és megakadhatnak-e a torkomon. Különös mód a halálra.

– Nem kell ezt csinálnod. Egyedül is el tudok menni. – Igyekeztem nyugodtan és összeszedetten megszólalni.

Apám odafordult a tűzhelytől, ahol épp tojásfehérjét és vegetáriánus szalonnát kevert össze.

– Csillagom, miért nem hagyod, hogy anyád segítsen? – Szigorú tekintete azt sugallta, hogy fogjam vissza magam. Azt viszont nem vette észre, hogy talán túl sokáig fogtam vissza magam, és hamarosan ki fog törni belőlem a feszültség, és a végén még dühöngő örültté válok.

De ki vagyok én, hogy megtagadjam anyukámtól az élet örömeit: hogy életben tarthat, és gondoskodhat arról, hogy az ételeim kellően ízletesek legyenek?

– Jól hangzik. Végül is jól jönne pár fűszer – adtam be a derekam, és éreztem, hogy a semmiből rám tör a fáradtság. Odabotorkáltam az asztalhoz, leültem, és igyekeztem nem törődni a szüleim aggodalmas pillantásaival.

– Egész nap talpon voltam, a lakást dekoráltam, és veletek vásárolgattam. Ne nézzetek rám így! – Állóképességem még mindig nem volt azon a szinten, ahol egy egészséges tizenkilenc évesé kellett volna legyen, de alakult. Nem segített, hogy a szüleim úgy néznek rám, mint egy madárfiókára.

– És, élvezed a saját lakást? – érdeklődött anyu, próbált témát váltani.

Kicsit több mint egy hónapja költöztem be a saját lakásomba. Sok pitzést igényelt, sőt, még egy jól átgondolt prezentációra is szükség volt, mielőtt a szüleim egyáltalán fontolóra vették volna az ötletet. Végül kompromisszumot kötöttünk. Megengedték, hogy külön költözzek, amennyiben a lakás ugyanabban az utcában van, ahol ők laknak. Hát itt ücsörögtem az egyszobás kuckómban két percre onnan, ahol felnőttem, és imádtam. Ez a lakás a szabadságot jelentette

nekem. A lepattogzó festék az enyém volt; a nyikorgó parketta pedig az otthonom.

– Nagyon szeretem.

– Találkoztál már valamelyik szomszédoddal? – kérdezte apukám, miközben megfordította a tojást.

Felmerült bennem, hogy hazudok nekik, csak azért, hogy megnyugodjanak, de inkább úgy döntöttem, elhallgatom az igazságot. Van különbség. Nem akartam nekik elárulni, hogy a bal oldali szomszédjaimmal találkoztam már: egy idős meleg pár, az egyikük vak, a másikuk hadirokkant. Egész érdekes ötvözetnek tűntek, amíg a vak férfi egyik éjjel neki nem állt részegen kalapálni az ajtómon. Szó szerint kalapált, egy kalapáccsal. Követelte, hogy adjam vissza a tizenhárom dollárját, amit állítólag elloptam tőle. Gőzöm nem volt, hogy miről beszél. Nem nyitottam ajtót, és végül visszatámolygott a lakásába.

– Nem, eddig még nem, de nem is nagyon hagytam el a lakást – hazudtam.

– Hmm, biztosan találkozol hamarosan pár kedves emberrel – biztosított apám, miközben a tojást és a kamuszalonnát rácsúsztatta egy nagy tányérra, és lerakta az étkezőasztalra/íróasztalra/random tárgyak gyűjtőhelyére. Jelenleg egy lestrapált baglyos gyertyatartó, illetve egy halom orvosi szórólap szolgált asztaldíszként a reggeli mellé.

Anyám barna szeme elkapta a tekintetemet, ahogy leült velem szemben, én pedig egymilliomodszorra is eltűnődtem rajta, hogy ki a francról örököltem a külső tulajdonságaimat. Mindketten barna hajúak és szeműek. Nekem pedig eperszőke hajam és hamvaszöld szemem van. Anyám mindig azt mondta, hogy a hajszín átugrott egy

generációt; szerinte, amikor a nagyim fiatal volt, neki is vad, arany-színű haja volt. Kénytelen voltam hinni neki, mivel egyik nagyszülőm sem élt már.

Csendben ettünk néhány percig, amíg a szüleim nyugtalan zszise-gésétől viszketni nem kezdett a bőröm.

– És mit terveztek mára? – érdeklődtem, miközben könyörögtem az isteneknek, hogy a terveik jó messzire vigyék őket tőlem.

– Gondoltuk, itt maradunk segíteni neked kipakolni – felelte anyám egy mosoly kíséretében.

Fogd vissza magad, fogd vissza magad, fogd vissza magad. Né-hány nap, és már nem leszek itt, két hétig távol leszek tőlük. Büntu-datba burkolt boldogság szállt a gyomromra, és kipréseltem egy bic-centést.

– Köszí. Az remek lenne.

Magánéletem nyilvánvalóan nem nagyon volt, ezért igyekeztem a lehető legjobban kiélvezni, miközben a lakásomban kóvályogtam, felemeltem dolgokat, majd letettem őket oda, ahol úgy véltem, új otthonra lelhetnek. A szüleim kicsit több mint egy órával azelőtt el-mentek, miután megbizonyosodtak róla, hogy eleget ettem, lezuha-nyoztam, és pizsamát vettem. Úgy fest, egy kisbaba vagyok.

Nem voltak terveim, annak ellenére, hogy szombat este volt, és másnap sem akadt tennivalóm, kivéve, hogy a lakásomban ténfereg-jek. Anyu biztosan benéz majd valamikor, de ez kezdett kevés lenni. Sokáig elvoltam a tévénézéssel meg a könyvekbe meneküléssel, mi-vel fizikailag csupán ezekre voltam képes, de most hogyan tovább?

Megkaptam ezt a szívet, és minden adandó alkalommal éles bűntudat mart belém, amiért nem úgy használom, ahogy más emberek, jobb emberek tették volna.

Beck durván egytrillió alkalommal kúszott be a gondolataimba az előző nap óta. Abban a pillanatban, hogy becsuktam az autóm ajtaját, megfordítottam a névjegykártyáját. Az egyik oldalán ez állt: „Daniel Prescott, vezérigazgató, Prescott Kiadó”, illetve egy telefon- és faxszám. A hátulján Beck neve és telefonszáma szerepelt olyan csúnya kézírással odafirkantva, hogy ha nem a saját szememmel látom, amint odaírja, azt feltételeztem volna, egy csecsemő írta.

Amikor odaadta nekem a kártyát, nem állt szándékomban kezdeni vele semmit. Most azonban, miközben azt próbáltam eldönteni, hogy megnézzem-e az Iksz Város Igazi Feleségeinek ismétlését, vagy mondjuk, inkább kivessem magam a második emeleti ablakomból, úgy döntöttem, nem maradt más hátra, mint megnézni, milyen furcsasággal tud Beck hozzájárulni az életemhez. És igen, hogy őszinte legyek, képtelen voltam nem arra gondolni állandóan, hogy mennyire jól néz ki. Na, tessék. Most mindenki boldog?

Feltápázkodtam a konyhai székről, és elvettem a telefonomat a pultról. Egy vad pillanatig felmerült bennem, hogy felhívom, de aztán eszembe jutott, hogy igazából még egy fiúval sem beszéltem soha telefonon. Mármint, apukámon kívül, de ő aligha számított. Mi van, ha nagyon furcsa a hangom telefonon keresztül? Tudjátok, milyen, amikor halljátok magatokat beszélni, és arra gondoltok, te jó ég, hogy képesek az emberek elviselni a hangomat? Úgyhogy inkább üzenetet írtam neki.

Abby: Miért akarsz eljönni velem?

A szívem vadul zakatolt a mellkasomban, és egy rövid másodpercig arra gondoltam, hogy a végén még felmondja a szolgálatot, és megáll itt nekem. Ujjbegyemmel végigsimítottam a kulcscsontom alatt néhány centire húzódó egyenetlen sebhelyen. A szívem nagy szerencséjére Beck hamar visszaírt.

Beck: Abby?

Izgatott voltam, amikor megláttam a nevét felvillanni a kijelzőn, de aztán arra gondoltam, *mégis ki az a szerencsétlen, aki azonnal visszaír?* Megtanultam *Gossip Girl*ből meg a többi tűpontos popkulturális segédanyagból, hogy az ember akkor tűnik lazának, ha úgy tesz, mintha túl elfoglalt lenne ahhoz, hogy gyorsan válaszoljon egy üzenetre. Így hát ahelyett, hogy visszaírtam volna, néhányszor körbecsúszkáltam a lakásom régi fapadlóján a bolyhos zoknimban, mint ha korcsolyáznék. Amikor elég idő eltelt, rányomtam a küldés gombra.

Abby: Kérdéssel válaszoltál a kérdésekre.

Beck: Nem bírom a függővégeket.

Megint gyorsan válaszolt, és abban a pillanatban eldöntöttem, hogy a *Gossip Girl* talán mégsem tűpontos, tekintve, hogy harmincéves emberek játszanak benne középiskolásokat. Úgyhogy ahelyett, hogy laza lettem volna, visszaírtam.

Abby: Irreleváns választ adtál a kérdésekre. Egyre rosszabb vagy.

Beck: Nem, bízz bennem, ez releváns. Nem bírom a függővégeket. Nyitójelenet: a lány vesz egy urnát. Egyértelműen hazudik arról, hogy mire kell neki, majd eltűnik a naplementében. Tudnom kell, hogy végződik. Gyilkossággal egybekötött öngyilkossággal?

Abby: Nincs neked életed?

Beck: Épp azt élem.

Abby: Már mint munka vagy család. Ó, istenem, apuka vagy?

Beck: Olyan öregnek nézek ki?

Abby: Lehet.

Beck: Ezt bóknak veszem, és amúgy nem hagyok magam mögött semmi olyat, amit ne lehetne félretenni két hétre.

Az jutott eszembe, hogy ez az állítás mennyire igaz az én életemre is. A gyomrom görcsbe rándult, majd végül félresöpörtem a gondolatot, és be tudtam pötyögni egy újabb üzenetet.

Abby: Hány százalék az esélye, hogy megerőszakolsz és megölsz az autópálya szélén?

Meg kellett kérdeznem. Talán nem ártott volna kissé finomabbnak lennem, de semmi értelme nem lett volna. Amúgy sem fog eljönni velem az útra.

Beck: Megőrültél? Az autópálya széle a legrosszabb hely egy gyilkossághoz. Ott hajtanak el mellettünk a szemtanúk. Nem tudom, mennyi idő alatt találnék egy helyet, ahol megszabadulhatnék tőled. És egész biztos, hogy te sem lennél

együttműködő. Plusz akkor sosem jutnék túl a függővégen, aminek kitettél engem.

Abby: A szarkazmus nehezen jön át üzeneten keresztül, úgyhogy feltételezem, hogy komolyan gondolod, és nem írok neked többet.

Nem raktam el a telefonomat. Tudtam, hogy viccel, és még ha nem is viccel, az örvénylő zöldes szeme miatt megérte vállalni a kockázatot, hogy esetleg sorozatgyilkos.

Beck: Ha nem írsz vissza, az csak olaj a tűzre, hogy a halállistám elejére kerülj... Simán megelőződ a fickót, aki a Chipotlében kevesebb rizst adott, mint amennyi jár.

Abby: Sálalá... Ez én vagyok, aki nem válaszol.

Beck: Oké, tarts ki! Épp csak találkoztunk, és máris kétszer viccelődtem gyilkossággal...

Abby: Ne térj el a tárgytól...

Beck: Néha muszáj megbíznod másokban.

Felhorkantam. Ja, persze.

Abby: Közhellyel válaszoltál a kérdésemre.

Ledobtam a telefont az asztalra, és otthagytam, majd körbebóklásztam a lakásban. Odamentem a hűtőhöz, és szemügyre vettem ürességtől kongó belsejét. A szobámban lézengtem, átrendeztem pár olyan dolgot, amit mindössze harminc perccel korábban helyeztem el.

Azonban kizárólag Beck megjegyzésén tudtam gondolkodni, illetve azon, ahogy beásta magát a tudatomba.

Egy órával később megint válaszoltam, egyetlen egyszerű szóval:

Abby: Tudom.

Azt mondtam, „tudom”, de egyetlen ember sem jutott eszembe, akiben képes lettem volna teljesen megbízni. Az éjszaka hátralevő részében, miközben az ágyban feküdtem, próbáltam elképzelni Becket és magamat, hogy úgy élünk, mint a meleg, felerészben vak pár a szomszédban. Igazán boldognak tűntek, noha alkoholfüggőségben szenvedtek. Volt pár macskájuk, és a falakon keresztül néha hallottam, hogy zenét hallgatnak és nevetnek. Nekem ez szerelemnek tűnt.

Másnap reggel egy üzenetre ébredtem.

Beck: Mikor indulunk?

Nem válaszoltam. Az egy dolog, hogy az éjszaka közepén, amikor az öntudatlanság határán lebegek magányosan a kis lakásomban, fontolóra veszem, hogy magammal vigyem. Nappal azonban nyakon öntött a valóság, így válasz nélkül a táskámba hajítottam a telefonomat.

Azt a napot is úgy indítottam, mint mindet a transzplantáció óta: megmértem a lázam, aztán egy nagy korty kíséretében lenyeltem az összes kilökődésgátló gyógyszeremet. Hamar megtanultam a trükkjét. Az a helyzet, hogy elég tehetséges voltam a betegeskedésben.

Hetente egyszer elmentem az orvosomhoz, hogy meggyőződjünk róla, a testem nem támadja meg a szép, új szívemet. Aznap épp az

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

időpontra tartottunk anyukámmal. Kibámultam az ablakon, és az elsuhanó házakat néztem, amikor először merült fel bennem, hogy igenis akarom, hogy Beck velem jöjjön. Valójában már nem akartam *nélküle* elutazni. Felhangosítottam a zenét, hogy elsöpörje a gondolatot, de anyu gyorsan lehalkította.

– Ugye nem hallgatod hangosan a zenét vezetés közben?

– Ööö, nem, nem igazán – hazudtam. Minél hangosabb, annál jobb. Hogyan érezhetnéd át a zenét, ha nem zársz ki mellette minden egyéb zajt?

– Abby, nem kalandozhat el a figyelmed, amikor vezetsz. Fontos, hogy az útra koncentrálj, és defenzív módon vezess.

Talán most azon tűnődtök, miért mondta el ezt újra az anyám, annak ellenére, hogy tizenkilenc voltam, és már három éve vezethettem. Nos, az a helyzet, hogy ha veleszületett szívelégtelenség van, a szíved bármelyik pillanatban felmondhatja a szolgálatot, elveszítheted az eszméletedet, és egy csomó embert kinyírhatsz, akik dél felé hajtanak a 71-es úton. Így hát hiába volt jogsim, csak két hónappal azelőtt, a transzplantáció után kezdtem el vezetni.

– Csak laborvizsgálatok lesznek ma, ugye? – kérdeztem, és próbáltam a figyelmét az egészségemre irányítani. Ez volt a kedvenc témája, és valójában az idő 99 százalékában elég hálás voltam, hogy segít nekem.

– Igen, meg szerintem dr. Pierce majd gyorsan meg is vizsgál, mint mindig.

Lehúztam a felsőm ujját, miután levettek tőlem pár kémcsőnyi vért. Utáltam nyáron hosszú ujjú ruhákat hordani, de muszáj volt